

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

V. a. s.

sídlem L. 538, X P.

zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem

sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 1056/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. KUOK 64302/2017, ve věci
přestupků,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 31. 1. 2017, č. j. MMPr/014230/2017/ JP.
2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou z přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupků se žalobkyně dopustila jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Renault Clio,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

registrační značky X tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 11. 2. 2016 v době minimálně od 12.30 h do 13.35 h v Přerově na náměstí T. G. Masaryka u domu č. p. 13 se neustanovený řidič tohoto vozidla neřídil dopravní značkou č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, s vyznačeným symbolem dopravní značky č. B29 „Zákaz stání“, neboť stál s výše uvedeným vozidlem v úseku její platnosti, a to v horní části jmenovaného náměstí (skutek 1). Dne 18. 2. 2016 v době minimálně od 12.22 h do 12.27 h v Přerově na náměstí T. G. Masaryka, se neustanovený řidič tohoto vozidla neřídil dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. V rozporu s pokyny uvedenými na parkovacím automatu si řidič po zastavení na parkovišti nesplnil povinnost vyzvednout parkovací lístek a bezodkladně ho umístit za čelní sklo vozidla (skutek 2). Dne 24. 2. 2016 v době minimálně od 10.30 h do 10.45 h v Přerově na náměstí T. G. Masaryka, se neustanovený řidič tohoto vozidla neřídil dopravní značkou č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, s vyznačeným symbolem dopravní značky č. B29 „Zákaz stání“. Řidič stál s uvedeným vozidlem v úseku její platnosti, a to na náměstí T. G. Masaryka v blízkosti prodejny KIK v horní části náměstí (skutek 3).

3. Za tyto přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a náhrada nákladů řízení spojených s projednáváním přestupků v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.
4. Žalobkyně v **žalobě** namítala vady výroku, protože z něj nebyly patrné všechny znaky dané skutkové podstaty a dále proto, že neobsahoval všechna ustanovení, podle kterých magistrát rozhodoval. Z popisu skutku ve výroku není patrné, že by projednávaný skutek vykazoval znaky přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona a případně jakého. Z výroku nevyplývají ani konkrétní pravidla silničního provozu, která měla být projednávanými skutky porušena. Ani z odůvodnění není zřejmé, jaké konkrétní pravidlo silničního provozu žalobkyně porušila tím kterým jednáním, ačkoli to je základní znak skutkové podstaty.
5. Z výroku není zřejmý ani další znak skutkové podstaty, podle kterého nesmí mít porušení pravidel za následek dopravní nehodu.
6. Ve výroku o sankci chybí i odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru sankce za správní delikt (přestupek). Totéž platí pro ustanovení, v rámci jehož sankční sazby může být pokuta uložena [sankční sazba za přestupek, jehož znaky správní delikt či přestupek vykazuje, to je zřejmě § 125c odst. 4 písm. f), resp. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, co do skutku č. 3].
7. Ve výroku navíc není s určitostí stanoveno místo skutku, které je vždy popsáno pouze jako náměstí T. G. Masaryka v Přerově. Toto náměstí zahrnuje zhruba 60 parkovacích míst a bylo proto namístě konkrétní parkovací místo, kde mělo vozidlo žalobkyně stát, blíže specifikovat. Nepochybně nikoliv na všech parkovacích místech platí údajně porušené dopravní značky (platnost údajné zónové značky by byla přerušena speciální místní úpravou). Na daném místě tedy platí několik různých dopravních režimů a již z výroku by tedy mělo být patrné, kde přesně vozidlo stálo, aby bylo možné posoudit, zda stálo v úseku platnosti údajně porušeného dopravního značení.
8. Magistrát překročil svou pravomoc, pokud žalobkyni výrokem určil, že pokutu a náklady řízení může uhradit pouze na účet magistrátu nebo v hotovosti na pokladně magistrátu. Žalobkyně by jinak mohla uloženou pokutu uhradit libovolným způsobem podle § 163

odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Magistrát tedy žalobkyni omezil v právu vybrat si způsob splnění uložených povinností, čímž překročil svou pravomoc a žalobkyni zkrátil na jejích právech.

9. Skutek 2 tak, jak je specifikován ve výroku, není protiprávní. Řidiči vozidla žalobkyně nemohla vzniknout povinnost vyzvednout si po zastavení parkovací lístek a bezodkladně ho umístit za čelní sklo vozidla, i kdyby takový příkaz vyplýval z údajů uvedených na parkovacím automatu. Zpoplatnit užívání pozemních komunikací podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích lze totiž pouze co do stání, zastavení zpoplatněno být nemůže, a proto ani nemůže být platně řidiči uložena (ať už značkou či parkovacím automatem) povinnost zakoupit si parkovací lístek a umístit jej ve vozidle tehdy, pokud na daném místě pouze zastaví.
10. Z výroku č. 2 přitom nelze dovodit, že by řidič vozidla žalobkyně na daném místě stál. Z výroku lze dovodit pouze to, že na daném místě zastavil. V takovém případě se na něj však značka č. IP 13c vůbec nevztahovala, neboť ta představuje příslušnou dopravní značku ve smyslu § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.
11. Podle žalobkyně ve výroku mělo být uvedeno kompletní znění údajně porušených dopravních značek - ve výroku by mělo být uvedeno též znění jejich případných dodatkových tabulek, neboť i ty mohou být podstatné pro právní kvalifikaci (např. dodatková tabulka může stanovovat omezenou časovou platnost, jak tomu bylo v tomto případě).
12. V další žalobní námitce žalobkyně rozporovala absenci společného řízení. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že magistrát nevedl společné řízení o všech sbíhajících se přestupcích a za ty, v rozporu s § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Tím může dojít k násobení pokuty a nákladů řízení a navíc by bylo vedení jednoho společného řízení v souladu s § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu pro žalobkyni srozumitelnější a jednodušší a také méně nákladné, co se týče nákladů na zastoupení. Žalobkyně proto navrhla, aby soud provedl jako důkaz spisy ohledně všech správních deliktů (přestupků) podle § 125f zákona o silničním provozu, které kdy byly, jsou či mohou být žalobkyni kladeny za vinu magistrátem. Navrženým důkazem bude prokázáno, že magistrát postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a v důsledku toho došlo ke zkrácení práv žalobkyně, protože nebylo vedeno společné řízení a uložená společná pokuta a jedny náklady řízení za všechny správní delikty (přestupky), o kterých magistrát mohl a měl vést společné řízení.
13. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost a nezákonnost výměry sankce. Magistrát nezohlednil všechna zákonná kritéria (způsob spáchání, následky). Úvahy magistrátu byly v tomto směru pouze obecné, a pokud magistrát nějaké kritérium konkrétně zohlednil, neuvedl, zda se jedná o polehčující či přitěžující okolnost a případně jaký mělo to které kritérium vliv na konečnou výši pokuty. Magistrát rovněž nijak nepopsal svou rozhodovací praxi a není ani zřejmé, zda ji zohlednil, v čemž žalobkyně shledala nepřezkoumatelnost.
14. Magistrát vycházel rovněž z neprokázaných skutečností (k porušení pravidel došlo v době a v místě s vyšší hustotou provozu). Magistrát uvedl úvahu, která není pro žalobkyni srozumitelná. Žalobkyně nerozumí tomu, proč by mělo být považováno za závažnější porušení pravidel provozu, ke kterému dojde v centru obce, než porušení pravidel

provozu, ke kterému dojde na periférii, pokud je na obou místech totožný provoz. Žalobkyně v této úvaze spatřovala zákaz dvojího přičítání.

15. Podle žalobkyně bylo rozhodnutí magistrátu z velké části nepřezkoumatelné. Magistrát převážně pouze konstatoval právní a skutkové závěry, aniž uvedl, jaké úvahy ho k takovým závěrům vedly, a z jakých ustanovení či podkladů přitom vycházel. Takové odůvodnění neumožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí a případně napadnout správnost úvah magistrátu.
16. Jde zejména o to, že magistrát nijak neodůvodnil svůj závěr, že se jednalo o stání podle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu a toto ustanovení [a ani párový pojem „zastavení“ podle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu ve svém rozhodnutí nezmínil a nevysvětlil]. V tom žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť se jednalo o znak skutkové podstaty, který má legální definici a magistrát by tedy měl přezkoumatelným způsobem odůvodnit, jak dospěl k závěru, že pod tento pojem lze konkrétní zjištěné skutečnosti subsumovat.
17. Dále nebylo nijak prokázáno, že by se jednalo o stání, neboť fotodokumentace není datovaná a nadto byla pořízena maximálně z pěti - [skutek 1) a 2)] nebo z patnácti - [skutek 3)] minutovým odstupem, což k jednoznačnému závěru, že se jednalo o stání, rozhodně nepostačuje. Na základě nedatované fotodokumentace, resp. fotodokumentace pořízené maximálně z pěti nebo patnácti minutovým odstupem (což však nebylo prokázáno a správní orgány to ani netvrdí), nelze vyvrátit zcela reálnou možnost, že se jednalo pouze o zastavení, jak žalobkyni ostatně tvrdí řidič, který údajně pokaždé pouze vyzvedával svoji babičku, které musel jít naproti, a proto mu neprodleně nastoupení přepravovaných osob trvalo zhruba 10 minut. Zastavení přitom není v rozporu se zákazem stání a na zastavení se ani nevztahuje značka č. IP 13c.
18. Magistrát rovněž nijak neřešil a neprokázal ani to, že by byly údajně porušené dopravní značky právně závazné – že by byly na dané místo stanoveny příslušným silničním úřadem formou opatření obecné povahy v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. V tom žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a rovněž nezákonnost pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.
19. Magistrát dále vůbec neřešil, zda došlo či nedošlo k dopravní nehodě, ačkoliv se jedná o znak dané skutkové podstaty podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je i nezákonné, a to proto, že magistrát nijak neprokázal, že by k nehodě nedošlo a je tak nutno v pochybnostech vycházet z toho, že k dopravní nehodě došlo a je nutné dovodit, že k naplnění skutkové podstaty nedošlo.
20. Nepřezkoumatelné je i hodnocení důkazů, a to konkrétně fotodokumentace, ke které magistrát vždy pouze uvedl to, že byla pořízena Městskou policií Přerov a je zde zachyceno předmětné vozidlo v den projednávaného přestupku, a že z fotografie je viditelné místo, kde řidič s vozidlem zastavil a stál.
21. K tomu žalobkyně namítala, že v jeho případě je fotodokumentace jediným usvědčujícím důkazem. Oznámení o přestupku tímto důkazem není. Proto by měl magistrát věnovat hodnocení tohoto jediného usvědčujícího důkazu zvláštní pozornost a byl povinen podrobně popsat to, co z fotodokumentace vyplývá a dále také to, jakým způsobem to magistrát dovodil.

22. Takové úvahy v rozhodnutí magistrátu chybí, a tak nelze přezkoumat, zda jsou úvahy magistrátu při hodnocení fotodokumentace logicky správné. Není proto přezkoumatelný i závěr magistrátu, že z dokumentace vyplývá, kdy se skutek stal a že se jednalo o zastavení a stání. Nadto fotografie nejsou datovány, a proto tento závěr není ani možný. Z odůvodnění není rovněž patrné, že by magistrát z fotodokumentace zjišťoval některé rozhodné skutečnosti, jako např. tu, že se jednalo o úsek platnosti údajně porušených dopravních značek, nebo že by z fotodokumentace vyplývaly pokyny na parkovacím automatu, jejichž porušení je žalobkyni výrokem kladeno za vinu, nebo že by z fotodokumentace vyplývalo, že se řidič žalobkynina vozidla těmito pokyny neřídil.
23. Magistrát se rovněž nijak nezabýval tím, zda vozidlo žalobkyně stálo v zóně s dopravním omezením, ani v tomto směru neprovedl dostatečné dokazování. Magistrát měl k prokázání této skutečnosti doložit mapku, na které by bylo zakresleno místo stání vozidla žalobkyně a všechny příjezdové cesty k danému místu a dále umístění značky č. IZ 8a, což by současně muselo být doloženo datovanou fotografií této značky.
24. Magistrát se nezabýval ani tím, zda k údajnému porušení značky č. IP 13c došlo v době, kdy podle dodatkové tabulky platila, a nijak se nezabýval ani tím, jaké pokyny vyplývaly z údajů uvedených na parkovacím automatu a tím, proč by měly být pro řidiče závazné. Fotografie parkovacího automatu, která je obsahem spisu, je nečitelná. Obci nevzniká právo na přijetí parkovného, pokud nebyly splněny podmínky § 23 zákona o pozemních komunikacích.
25. Žalobkyně poukazovala na to, že na snímcích je patrné, že za stěračem jejího vozidla je určitý lístek, avšak fotodokumentace není natolik kvalitní, aby bylo možné potvrdit či vyvrátit, že se jedná o parkovací lístek a je tak v pochybnostech nutno vycházet z toho, že se o platný parkovací lístek jedná. Žalobkyně namítala, že touto skutečností se správní orgány nijak nezabývaly, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné z hlediska hodnocení důkazů. Fotodokumentace údajně porušených značek č. IZ 8a ohledně skutku 1 a 3 je totožná, což nasvědčuje tomu, že tato nedatovaná fotodokumentace byla pořízena bez souvislosti s projednávanými případy, neznámo kdy a je tedy bez jakékoliv relevance pro tento případ. Nebylo prokázáno, odkud pochází pořízená fotodokumentace. K takovému závěru by bylo nutné doložit např. snímek z daného místa získaný pomocí aplikace mapy.cz, funkce Panorama.
26. Dále žalobkyně namítla protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a navrhla soudu předložení návrhu na zrušení tohoto ustanovení k Ústavnímu soudu.
27. Konečně žalobkyně namítala, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, jakou časovou verzi příslušných zákonů užíly správní orgány při rozhodování. Označení použitých znění jako „ve znění pozdějších předpisů“ může zahrnovat jakékoliv znění kromě původního. Mohlo dojít k porušení práva na spravedlivý proces a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Z citovaného znění nelze přezkoumat, zda správní orgány rozhodovaly podle právních předpisů účinných v době spáchání údajných přestupků, jakož ani to, zda se zabývaly tím, zda není pro žalobkyni nová právní úprava příznivější. Skutek číslo 3 se stal již za účinnosti novely zákona o silničním provozu č. 48/2016 Sb., a proto jej správní orgány měly posuzovat podle jiného znění.
28. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** poukázal na skutečnost, že žalobkyně využívá stejnou procesní strategii jako ve skutkově shodných věcech (např. žaloby vedené u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci pod sp. zn. 72 A 44/2017 a 72 A 46/2017). V řízení

před správním orgánem vystupuje jako zmocněnkyně společnost ODVOZ VOZU s. r. o., se sídlem A. 362/11, P. 2, která je v řízení, co se týká účasti při ústním jednání pasivní a taktéž při odvolání proti rozhodnutí magistrátu neuvádí žádné odvolací námitky. Následně podává žalobu buď Mgr. Topol, příp. Mgr. Voříšek, kteří uvádějí velmi rozsáhlé žalobní námitky, dle žalovaného s cílem následně namítat nedostatečnou oponenturu a vyvracení jednotlivě vznesených námitek ze strany soudu. Podrobnou oponenturou na jednotlivé vznesené námitky se zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, kde konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“. Tento závěr zajisté dopadá i na řízení správní.

29. Podle žalovaného žalobní námitky jsou vyvráceny spisovým materiálem magistrátu a obsahem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Námitky žalobkyně jsou velmi obecné, a proto lze na ně reagovat taktéž pouhým obecným tvrzením, že jsou vyvráceny spisovým materiálem správních orgánů.
30. Krajský soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 27. 6. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení.
31. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení Městské policie Přerov ze dne 25. 2. 2016, spáchání přestupku dne 11. 2. 2016 tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. U popisu přestupku je uvedeno, že po dobu 15 minut se u vozidla nepohybovala žádná osoba. Na dvou fotografiích v příloze je vyobrazeno vozidlo ze zadní části a z přední části, na třetí fotografii je v jinou dobu zobrazeno vozidlo z přední části. Další čtyři fotografie jsou označeny jako „ilustrační foto“ a je zde zaznamenána dopravní značka IZ 8a s vyznačeným zákazem stání, omezením vjezdu pro vozidla s hmotností nad 3,5 tuny a se značkou označující třicetikilometrovou nejvyšší dovolenou rychlost.
32. K výzvě k totožnosti řidiče vozidla sdělila ODVOZ VOZU s. r. o., že jím byla osoba vietnamského jména a příjmení s trvalým bydlištěm v H. P. a pražskou doručovací adresou. Na této adrese po zaslání předvolání magistrátem byla uvedená osoba neznámá. Věc přestupku magistrát odložil dne 31. 5. 2016.
33. Z oznámení o přestupku ze dne 18. 2. 2016 soud zjistil spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše. Vozidlo bylo zaparkováno u prodejny Euronics, jak je uvedeno v oznámení. Na fotografii je vozidlo zaznamenáno z přední i zadní části. Za stěračem je umístěn lístek, který není čitelný. Na dalších fotografiích je zaznamenán parkovací automat vedle vozidla, s částí jiného vozidla vedle jiného vozidla, je zde zaznamenána značka IP 13c s dodatkovou tabulkou a označením směru šipkami a metráží na obě strany. Fotografie parkovacího automatu zblízka s hlavní obrazovkou je bez čitelných údajů na této obrazovce.
34. I v tomto případě byl sdělen řidič vozidla jako v případě předchozím, popsáném výše. I výzva ze dne 14. 4. 2016 se vrátila magistrátu s poznámkou pošty, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Věc přestupku byla odložena dne 31. 5. 2016.

35. K přestupku ze dne 24. 2. 2016 zjistil soud z oznámení jeho spáchání tak, jak je uvedeno výše. V oznámení bylo uvedeno, že po dobu 15 minut se v okolí vozidla nepohybovala žádná osoba. Vozidlo je na fotografii zaznamenáno z přední i zadní části. V přílohách s názvem „situační foto“ je čtyřikrát zaznamenána dopravní značka IZ 8a (s vyznačením zákazu vjezdu vozidel nad 3,5 tuny).
36. Věc přestupku byla odložena záznamem dne 31. 5. 2016.
37. Všechny tři přestupky byly projednány magistrátem dne 12. 7. 2016 v nepřítomnosti žalobkyně, bylo provedeno dokazování shora citovanými listinami a popsáno projednání každého přestupku zvlášť.
38. Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání tří předmětných přestupků. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 12. 2016 bylo toto rozhodnutí zrušeno, protože písemnosti magistrát nezasílal zástupci, ale přímo žalobci.
39. Přestupky (dříve správní delikty) byly opětovně projednány magistrátem dne 23. 1. 2017. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání tří shora citovaných přestupků. Magistrát podrobně popsal provedené správní řízení, provedené dokazování shora citovanými listinami a k přestupku ze dne 11. 2. 2016 uvedl, že ve výzvě Městské policie Přerov je uvedeno datum, čas, kdy bylo zjištěno a zadokumentováno podezření, že byl spáchán dopravní přestupek, kterého se dopustil řidič předmětného vozidla. Tiskopis oznámení o zjištěném přestupku, ve kterém byly uvedeny údaje o datu a času přestupku, místu přestupku, registrační značce vozidla a popisu přestupku byl doplněn fotodokumentací, na které bylo zachyceno předmětné vozidlo v den projednávaného přestupku hlídkou Městské policie Přerov, a vypovídala nejbezprostředněji o celé situaci. Z fotodokumentace byla patrná viditelnost místa, kde řidič s motorovým vozidlem zastavil a stál. Zmocněnkyní označený řidič byl na sdělené doručovací adrese neznámý, zásilka se vrátila magistrátu zpět a adresát zásilku nepřevzal. Proto byla věc přestupku odložena a došlo k naplnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku.
40. K přestupku ze dne 18. 2. 2016 magistrát uvedl shodný popis a u přestupku ze dne 24. 2. 2016 taktéž. Ke třetímu přestupku magistrát dodal, že z fotodokumentace je patrná viditelnost místa, kde řidič s motorovým vozidlem zastavil a stál a z pořízené fotodokumentace, kde je zachyceno předmětné vozidlo v den projednávaného přestupku hlídkou Městské policie Přerov, vypovídají snímky o celé situaci. Žalobkyně se odpovědnosti za přestupky nezprostila, vozidlo jí nebylo odcizeno, ani jí nebyla odcizena tabulka s přidělenou registrační značkou, ani nepožádala o zápis změny provozovatele vozidla. V daném případě se nevyskytly a nebyly zjištěny žádné důvody, které by vyloučily odpovědnost provozovatele vozidla, a na základě popsaných listin a fotodokumentace, která byla pořízena hlídkou městské policie v den zjištěných přestupků, magistrát dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila přestupků a ve společném řízení jí za ně byla uložena jedna pokuta. Při určení výše pokuty magistrát použil sazbu za přestupek nejprísněji postižitelný, a to ve všech případech byl přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle kterého se za přestupek uloží pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Magistrát při ukládání pokuty přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu spáchání, následkům a k okolnostem, za nichž byly spáchány. Magistrát uvedl, že posuzoval závažnost protiprávního jednání provozovatele vozidla, včetně okolností, které závažnost přestupku snižují nebo naopak zvyšují. V daném případě

došlo k ohrožení zájmu – bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Ve dvou případech ve dnech 11. 2. 2016 a 24. 2. 2016 se řidič motorového vozidla neřídil dopravní značkou č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, s vyznačeným symbolem dopravní značky č. B29 „Zákaz stání“. Po celou dobu zadokumentování přestupků ze strany Městské policie Přerov se u vozidla nikdo nenacházel, ani nepřišel. Jednáním řidiče byl porušen zájem na organizaci dopravy v daném úseku pozemní komunikace. Dne 18. 2. 2016 se řidič opět neřídil dopravní značkou, tentokrát č. IP 13c, která patří do skupiny značek informativních, provozních, které poskytují účastníku provozu nutné informace nebo slouží k jeho orientaci, anebo mu ukládají určité povinnosti. Předmětné jednání žalobkyně posoudil magistrát jako méně závažné. Závažnost protiprávního jednání zvyšovala doba a místo spáchání, neboť se jednalo ve všech případech o dobu, kterou lze charakterizovat jako dobu s vyšší hustotou provozu a navíc se jedná o centrální část města a je v zájmu společnosti, aby řidiči motorových vozidel respektovali úpravu a organizaci parkování v centrální části města. V daném případě šlo o souběh více přestupků (tří). V tomto případě závažnější kritéria převažují, a proto magistrát uložil pokutu na samé horní hranici rozpětí.

41. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** k odvolání popsal institut správního deliktu provozovatele vozidla a podmínky řízení odkazem a citací na § 125f odst. 1, 2, 4 a 5 zákona o silničním provozu. Žalovaný souhlasil, že z doloženého spisového materiálu je zřejmé, že dotčené vozidlo v jednotlivých případech neoprávněně stálo v místech, kde bylo stání regulováno dopravním značením (stání v zóně se zákazem stání a na parkovišti bez platného parkovacího lístku). Magistrátu se nepodařilo zjistit konkrétní osobu řidiče, a proto byla věc jednotlivých přestupků odložena. Dle evidence registru vozidel byla jako provozovatel vozidla zjištěna společnost VITORIA, a. s. (žalobkyně). Za těchto okolností byly splněny podmínky vyplývající z citovaných ustanovení zákona o silničním provozu. Jednalo se o neoprávněné stání, kterým došlo k porušení povinností řidiče podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, bez vzniku dopravní nehody. V řízení nebyly zjištěny a žalobkyní ani uplatněny liberační důvody.
42. Ve dvou případech byl sdělen řidič vozidla, a to jako zaměstnanec zmocněnkyně ve správním řízení. Tato osoba byla na sdělené doručovací pražské adrese označena jako neznámý adresát. Ve třetím případě provozovatel zůstal zcela nečinný a na výzvu k zaplacení určené částky, či sdělení údaje k totožnosti řidiče, nijak nereagoval.
43. Žalovaný odkázal na zmocněnkyni – společnost ODVOZ VOZU s. r. o., která jako zástupkyně čteně vystupovala i v jiných odvolacích řízeních a často šablonovitě předkládala podání správním orgánům obou stupňů. Často byl jako řidič označen cizinec, který si nepřebíral korespondenci. Žalovaný uvedl spisové značky, ve kterých zmocněnkyně použila stejnou procesní strategii. Označený řidič nebyl nikdy ztotožněn před správními orgány, zmocněnkyně nereagovala na došlé písemnosti nebo se jí nedařilo poštu doručovat na uváděné doručovací adrese. Podle žalovaného se jednalo ze strany zmocněnkyně o dissimulativní právní úkon a účelem uvedení takové osoby mělo být ztížení postupu správních orgánů v rámci projednání správního deliktu provozovatele vozidla. Již v řízeních o přestupcích v plné moci bylo uvedeno zmocnění k věcem správního deliktu provozovatele vozidla, z čehož žalovaný usoudil, že zmocněnkyně v průběhu řízení před správním orgánem předem kalkulovala a nedoufala v okolnosti, které by vedly k určení totožnosti skutečného řidiče vozidla.

44. Správní orgány neměly v daném případě reálnou možnost zjistit řidiče vozidla a v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu rozhodly o odpovědnosti provozovatele vozidla. Pokud jde o pokutu, žalovaný posoudil její výši a shledal, že byla uložena v souladu s § 125f odst. 3 ve vazbě na § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, což magistrát ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil.
45. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
46. Námitka, že z výroku napadeného rozhodnutí nejsou patrné všechny znaky dané skutkové podstaty a že neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly a o který přestupek a porušení kterých předpisů šlo, není důvodná.
47. V případě žalobkyně nebylo pochybností o tom, jaké povinnosti svým jednáním porušila, a proto se jednalo o výrok dostatečně určitý a nezaměnitelný.
48. Obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl.*
49. V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobkyně, resp. řidič vozidla porušili. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobkyně či řidič dopustili a jakou právní povinnost porušili.
50. Ve výroku rozhodnutí žalovaného i magistrátu je uvedeno slovním popisem porušení právních povinností žalobkyní. Nadto v rozhodnutí magistrátu v prvním odstavci odůvodnění je uvedeno konkrétně i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo **poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*** Dále je tam uveden opětovně slovní popis skutku.
51. Podstatné je, že v rozhodnutí žalovaného o odvolání je na straně 6 v prvním ze tří odstavců citován § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
52. Právě toto ustanovení řidič vozidla žalobkyně porušil. Toto ustanovení bylo uvedeno již na všech třech oznámeních přestupku jakožto listinách, které byly podkladem rozhodnutí a jimiž provedl magistrát dokazování (jak uvedl v dopise o předání spisu žalovanému; ovšem z doslovné textace protokolu samotného – ze dne 12. 7. 2016 – by mohly vzniknout

pochybnosti, zda dokazování bylo prováděno – byť formulace činnosti magistrátu zapsaná v protokolu není v souladu se zákonem, o dokazování listinami se zjevně dle obsahu protokolu jednalo).

53. Napadenému rozhodnutí magistrátu soud vytýká, že neobsahovalo porušení konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu - § 4 písm. c) – citací názvu ustanovení i jeho obsahu. Tuto vadu žalovaný napravil v odůvodnění svého rozhodnutí, a proto z hlediska této právní otázky i rozhodnutí magistrátu v testu zákonnosti obstálo. Pokud by však v daném případě, s ohledem na další okolnosti věci, žalovaný ve svém rozhodnutí § 4 písm. c) zákona o silničním provozu alespoň citací označení ustanovení neuvedl, stěží by soud mohl k předmětné žalobní námitce žalobu zamítnout, to vše v souladu se shora citovanými usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS (srov. zejména bod 40).
54. Soud souhlasí s žalobkyní v tom, že ani jeden ze správních orgánů ve svých výrocích neuvedl, zda v daných třech případech porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu. Uvedl to však žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 6 v prvním odstavci, což shledal soud jako postačující.
55. Jde sice o jednu z podmínek odpovědnosti provozovatele vozidla [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], rozhodné však je, že v posuzované věci nikdy nevznikla ani jen pochybnost o splnění této negativní podmínky a ani žalobkyně nic takového netvrdila. V dané věci o tom ani nebylo mezi účastníky řízení sporu – šlo o „nedovolené stání“ a „parkování bez úhrady parkovného“. Soud konstatuje, že ve výroku nejsou správní orgány povinny uvádět, zda při předmětném přestupku k nehodě došlo či nikoli. Rovněž tato námitka je nedůvodná.
56. Soud v dílčím závěru shrnuje, že má na rozdíl od žalobkyně za to, že z výroku rozhodnutí magistrátu je zřejmé, jakých porušení pravidel silničního provozu se řidič dopustil. Povinnosti, které řidič porušil, pro něj plynuly z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Nebylo proto třeba, aby magistrát ve výroku rozhodnutí výslovně odkázal na další zákonná ustanovení a citoval dodatkové tabulky, neboť smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést úplný výčet veškerých pro věc relevantních ustanovení právních předpisů, když v daném případě je slovním popisem zcela jednoznačné, kterých porušení obecně závazných pravidel silničního provozu se řidič dopustil. Dopravní značky byly navíc ve výroku rozhodnutí magistrátu identifikovány. Soud má za to, že z takového popisu je zřejmé, podle kterých právních ustanovení správní orgán rozhodoval, a o jakou dopravní značku se jednalo. Správní orgán není povinen ve výroku rozhodnutí uvádět odkaz na vyhlášku ministerstva dopravy a spojů, která stanoví grafickou podobu značek a jejich slovní popis.
57. K neuvedení § 125e odst. 2 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu zdejší soud odkazuje i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71, s nímž se plně ztotožňuje, a který se zabýval totožnou žalobní námitkou, s níž se tento soud přesvědčivě vypořádal. Předně uvedl, že § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku.

Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci. Žalobní bod není důvodný.

58. Z § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) plyne, že součástí výroku o správním deliktu musí být též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný správní delikt. V posuzované věci magistrát uvedl, že pokutu ukládá ve výši 2 500 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu *se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu *za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.*
59. Z uvedeného vyplývá, že o konkrétní výši pokuty, která se za správní delikt provozovateli ukládá, se rozhoduje podle sazby pokuty za určitý přestupek. Toto ustanovení, podle kterého je pokuta s odkazem na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ukládána, má být součástí výrokové části rozhodnutí. Pokud toto ustanovení [zde konkrétně § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu] magistrát ve výroku rozhodnutí neuvedl, postupoval v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Přestože Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017-29, neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí trpícího totožnou vadou, učinil tak proto, že napadené rozhodnutí v jiném ohledu vadné nebylo a Nejvyšší správní soud konstatoval, že zrušení rozhodnutí by jen pro tuto vadu bylo nepřiměřeně přísné a přepjatě formální. S tímto právním názorem se zdejší soud ztotožnil a souhlasí, že nešlo o vadu, která by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.
60. Výrokem rozhodnutí magistrátu byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu v rozhodném znění). Zmínku o způsobu úhrady peněžité částky na specifikovaný účet správního orgánu složenkou nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobkyně postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako snahu správního orgánu informovat žalobkyni o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.
61. Neopodstatněná je i námitka neurčitého uvedení místa skutků. Ve výroku magistrátu je místo spáchání přestupku označeno u prvního skutku jako úsek platnosti dopravní značky č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, s vyznačeným symbolem dopravní značky č. B29 „Zákaz stání“, a označením horní část náměstí T. G. Masaryka u domu č. p. 13. U druhého skutku je označeno: v Přerově na náměstí T. G. Masaryka, v úseku platnosti dopravní značky č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. Ve třetím případě je označeno místo s adresou v Přerově na náměstí T. G. Masaryka v úseku platnosti dopravní značky č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, s vyznačeným symbolem dopravní značky č. B29 „Zákaz stání“, v blízkosti prodejny KIK v horní části náměstí. Názorné fotografie míst se zachycením okolních budov a označením míst přestupků v oznámeních přestupků vyvracejí jakékoli pochybnosti o místech projednávaných skutků. Ostatně, žalobkyně ani nenamítala, ani nedokládala, že by se ve stejnou dobu se stejným vozidlem dopustila ona či

totožný řidič přestupku na jiném místě a vyvstaly by pochybnosti o totožnosti skutku. Z uvedeného je patrné, že vozidlo stálo v úseku platnosti shora citovaných dopravních značek. Žalobkyně neprokázala, že by neporušila vytýkané právní povinnosti. Soud naopak konstatuje, že bylo nad veškerou pochybnost prokázáno jejich porušení.

62. Nedůvodná je i námitka, že řidič v posuzovaném případě u skutku 2 pouze v daném místě zastavil a nestál, a proto se na něho nevztahovala dopravní značka IP č. 13c. Zde soud poukazuje na § 2 písm. n) zákona o silničním provozu, podle kterého *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení*, a § 2 písm. o) téhož zákona, podle kterého *zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*.
63. Ze shora popsaného dokazování, provedeného ve správním řízení, vyplývá skutkový závěr, že nikdo v době uvedené ve výroku rozhodnutí magistrátu z vozidla nevystupoval, nenastupoval do něj, ani nikdo neskládal, ani nenakládal žádný náklad. Ostatně sama žalobkyně netvrdí žádnou věrohodnou konkrétní skutečnost, že tomu tak bylo. Tvrzení, které se objevilo až v žalobě, že řidič pokaždé pouze vyzvedával svou babičku, které musel jít naproti, a nastoupení mu trvalo 10 minut, soud neuvěřil. Ostatně, žalobkyně toto tvrzení nijak nedoložila, ani nevnesla do zjištěného skutkového stavu žádnou důvodnou pochybnost ve smyslu § 3 správního řádu.
64. Uvedenou námitku nepochybně žalobkyně mohla uplatnit již v řízení před magistrátem. Je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobkyně může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání či žalobě. Avšak pokud žalobkyně uplatnila nejen celou „*paletu námitek*“, ale s výjimkou dvou dokonce všechny námitky až v žalobě, neodpovídá takový postup žalobkyně základnímu smyslu a účelu odvolacího a následného soudního přezkumného řízení. Žalobkynin zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.
65. Námitka, že správní orgány v přezkoumávaném případě nevedly společné řízení, je lichá. Magistrát na straně 3 svého rozhodnutí podrobně zdůvodnil, proč vedl společné řízení o všech třech skutcích. Zástupcem žalobkyně je advokát, takže mu muselo být dobře známo, že o společné řízení šlo. V této části se žalobní námitka minula se souzenou věcí.
66. V druhé části tato námitka byla rovněž nedůvodná. Byla odůvodněna pouze návrhem, aby soud zjistil, jaká byla vedena proti žalobkyni další řízení o přestupcích (dříve správních deliktech), a dále jsou vedena a mohla by být vedena. Toto dokazování soud neprováděl, protože ho shledal jako nadbytečné ve vztahu k souzené věci. Správní orgány mohou vést společné řízení, ale také nemusí, pokud nedojde absencí společného řízení ke krácení práv žalobkyně. Podstatné je, aby uložená sankce byla uložena v souladu s absorpční zásadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, podle kterého *nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z*

odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků).

67. V daném případě soud porušení absorpční zásady nezjistil, právě z důvodu společného řízení o přezkoumávaných skutcích a uložení sankce v souladu se zákonem. Užití absorpční zásady zdůvodnil magistrát ve svém rozhodnutí na straně 5 a 6, a to správně. Existenci jiných přestupků žalobkyně nesdělila, ani neprokázala, a to ani ve správním řízení, ani v soudním řízení správním.
68. Nedůvodná je námitka nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti uložené sankce. Magistrát ve svém rozhodnutí podrobně popsal své úvahy při ukládání sankce na straně 6. Magistrát zdůraznil, že spáchanými skutky byl porušen zájem na organizaci dopravy a z hlediska bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích šlo o méně závažné protiprávní jednání. Tuto závažnost však zvyšovaly doba a místo spáchání všech tří skutků, protože místem spáchání byl střed města, kde je zájem na dodržování právní úpravy a organizace parkování a také šlo o dobu s vyšší hustotou provozu. Magistrát také přihlédl k tomu, že šlo o souběh více přestupků. Uloženou sankci považoval magistrát za dostačující k tomu, aby se žalobkyně protiprávního jednání v budoucnu vyvarovala. Magistrát žalobkyni poučil i o možnosti splátek. Nesrozumitelná je pouze úvaha magistrátu o tom, že s ohledem na souběh více přestupků převážila „závažnější kritéria, a proto uložil pokutu na **samé výši sankčního rozpětí**“. Magistrát zřejmě minil horní hranici zákonem stanovené výše pokuty. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nemůže se nijak negativně dotknout práv žalobkyně, které byla zjevně uložena pokuta na horní hranici zákonem stanoveného rozpětí podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.
69. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány nepopsaly v rozhodnutích svou rozhodovací praxi. Takovou povinnost jim žádný zákon neukládá a navíc žalobkyně žádnou námitku týkající se správní praxe ve správním řízení ani soudním řízení správním nevznesla. V odvolání žalobkyně namítala pouze, že magistrát nenařídil ve věci ústní jednání a že měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče.
70. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že je nesrozumitelnou úvahou, proč by mělo být předmětné protiprávní jednání závažnější v centru města oproti jeho okrajové části (tím měla být porušena i absorpční zásada). Rozhodnutí magistrátu v této části soud shledal jako přezkoumatelné a srozumitelné. Naopak, magistrát uvedl, že v centru města je větší hustota provozu, a to bylo právě důvodem, proč je závažnější porušení jmenovaných pravidel silničního provozu. S touto úvahou se soud ztotožnil.
71. Nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadených rozhodnutí nezpůsobila ani skutečnost, že správní orgány ve svých rozhodnutích nepopsaly, že předmětné dopravní značky byly umístěny příslušným úřadem formou opatření obecné povahy v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Takovou povinnost jim žádný zákon neukládá a navíc žalobkyně žádnou námitku týkající se umístění dopravního značení ve správním řízení ani soudním řízení správním nevznesla.
72. Nedůvodná je žalobní námitka, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Jak podrobně popsal magistrát ve svém rozhodnutí ze dne 31. 1. 2017, ve všech třech případech byly podkladem rozhodnutí fotografie shora specifikovaného vozidla, zachycující dostatečně vozidlo i místo spáchání přestupku, a dále fotografie dopravního značení, které v prvním a třetím případě protiprávního jednání řidič porušil (IZ 8a). V případě skutku označeného ve výroku rozhodnutí magistrátu pod číslem 2 je na fotografiích zaznamenáno vozidlo, místo

přestupku, přední část vozidla s čelním sklem bez příslušného dokladu o zaplacení parkovného (je zjevné, že lístek za stěračem tímto dokladem není s ohledem na jeho velikost ve spojení s tvrzením strážníků; ostatně, žalobkyně nedokládá, že by parkovné uhradila) a dále je na dvou fotografiích zaznamenána dopravní značka IP 13c a na dalších dvou parkovací automat. Dalšími podklady rozhodnutí jsou kopie oznámení zanechaná strážníky na vozidlech při zjištění přestupku bez přítomnosti řidiče, oznámení k zahájení přestupků zasláná městskou policií magistrátu a oznámení o zjištěném přestupku s popisem skutkového stavu. Tyto podklady byly v každém ze tří projednávaných přestupků ve vzájemném souladu, nebyly mezi nimi rozpory a do zjištěného skutkového stavu nevnesla důvodné pochybnosti ani žalobkyně, a to ani ve správním řízení, ani v soudním řízení správním. Do zjištěného skutkového stavu ohledně prvních dvou skutků nevnesla pochybnosti ani dvě sdělení žalobkyně, že vozidlo řídil L. H. N., trvale bytem v H. P. ve Vietnamu, s doručovací adresou v P., ulice A. 362/11, na které byl dle dvou sdělení České pošty tento adresát neznámý. Tato doručovací adresa je shodná s adresou zmocněnkyně žalobkyně ODVOZ VOZU s. r. o., což v této konkrétní věci s ohledem na všechny v tomto rozsudku popsané okolnosti, včetně tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, vzbuzuje pochybnosti o záměru žalobkyně uvést skutečného řidiče vozidla a poskytnout součinnost ke zjištění skutkového stavu v souladu s § 3 správního řádu. Obhajoba může obsahovat jakoukoli strategii a jakákoli tvrzení, svá tvrzení žalobkyně však neprokázala, ani nenavrhla k jejich prokázání žádné relevantní důkazy. V dané věci nevyvstala žádná pochybnost o tvrzení městské policie, která vykonávala činnost, ke které je určena. O nestrannosti zasahujících strážníků v daném případě rovněž nevyvstala žádná pochybnost. Proto se soud se skutkovými zjištěními a závěry a z toho plynoucími právními závěry se správními orgány obou stupňů ztotožnil.

73. Co se týká námítky, že skutková podstata správního deliktu (přestupku) provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, k té žalovaný uvedl, že posouzení protiústavnosti některého ustanovení zákona spadá do kompetence Ústavního soudu. K namítané protiústavnosti se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v uvedeném ustanovení namítanou protiústavnost neshledal (rozsudek č. j. 6 As 73/2016-40), stejně jako Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16-1, <http://nalus.usoud.cz>).
74. Soud souhlasí s žalobkyní v tom, že magistrát i žalovaný nesprávně uvádějí ke znění některých citovaných obecně závazných právních předpisů, že jej užily ve znění pozdějších předpisů, ale již neuvádějí kterých. Jediná správná varianta citace je ve znění ke konkrétnímu datu (do konkrétního data; od konkrétního data; k datu vydání konkrétně jmenovaného rozhodnutí; ke dni spáchání přestupku – s jeho případnou konkretizací, jedná-li se o více skutků). Je třeba poukázat také na rozdíl mezi platností a účinností právního předpisu. Citaci „ve znění pozdějších předpisů“ je možné užít, pokud nevyvstávají pochybnosti o užití různých znění – například tehdy, nedošlo-li od spáchání přestupku do doby vydání rozhodnutí k žádné změně právního předpisu.
75. V souzené věci však uvedená pochybení nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože soud při přezkoumávání napadených rozhodnutí magistrátu a žalovaného přezkoumal, v jaké časové verzi tu kterou právní normu správní orgány užily, jak popsal výše. Nemohlo tak dojít k negativnímu dotčení práv žalobkyně.

76. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
77. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. listopadu 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně